

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200494
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7015200494.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: M. narodený X. júna XXXX, bytom XX, XXX XX V., právne zastúpeného: JUDr. Erika Simanová, advokátka, so sídlom Edelenýska 2027/3, 048 01 Rožňava, proti žalovanému: Okresný úrad v Košiciach, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Komenského 52, 040 01 Košice, za účasti: Q. S., bytom A. XX/C, XXX XX T., právne zastúpeného: LEGAL IURIS - advokátska kancelária, s.r.o., advokátske spoločenstvo so sídlom Tehelná 11, 048 01 Rožňava, IČO: 47 242 795, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Košice, Odbor výstavby a bytovej politiky z 25. marca 2015, č. OU-KE-OVBP2-2015/013583, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015, č. k. 6S 48/2015-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015, č. k. 6S 48/2015-46, p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte len „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 3. decembra 2015, č. k. 6S 48/2015-46 (ďalej v texte len „odvolaním napadnuté rozhodnutie“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Okresného úradu Košice, Odboru výstavby a bytovej politiky z 25. marca 2015, č. OU-KE-OVBP2-2015/013583 (ďalej v texte len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obce V. z 23. januára 2015, sp. č. 2014/147/008 (ďalej v texte len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“).

Prvoinštančný súd, ako uvádza v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, preskúmal rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu ako aj rozhodnutie žalovaného a dospel k záveru, že obe

rozhodnutia sú správne.

Podľa prvoinštančného súdu zo zápisnice stavebného úradu, z opakovaného ústneho konania a miestneho šetrenia, ktoré sa uskutočnilo 12. decembra 2014 vyplývalo, že k dohode medzi účastníkmi konania nedošlo ani po telefonickom spojení sa so zhotoviteľom Svetelno-technického posudku za účelom posúdenia plánovanej stavby „T.“ na denné osvetlenie a preslnenie okolitej zástavby zo septembra 2014 (ďalej v texte len „vypracovaný svetelno-technický posudok“), pričom stavebný úrad stanovil žalobcovi lehotu 30 dní na predloženie vlastného svetelno-technického posudku. Žalobca trval na tom, aby povoľovaná stavba bola situovaná vo vzdialenosti 7 m od steny existujúcej stavby jeho rodinného domu, prípadne aby bola umiestnená 2 m od hranice pozemku mimo umiestnenia jeho rodinného domu. Stavebný úrad výzvu na predloženie vlastného svetelno-technického posudku zopakoval žalobcovi aj písomnou formou - listom z 12. decembra 2014, ktorý mu bol doručený 15. decembra 2014.

Prvoinštančný súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí uviedol, že podľa časti projektovej dokumentácie schválenej rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu č. E.1.1 Architektonicko-stavebné riešenie, výkres Situácia - osadzovacia, predmetná stavba bola osadená od hranice parcely č. XXX/X v k.ú. V. zapísanej na LV č. XXX (vlastník stavebník Q. S.) a parcely č. XXX/X v k. ú. V. zapísanej na LV č. XX (vlastník žalobca) vo vzdialenosti 2,00 m až 2,22 m. Existujúca stavba rodinného domu žalobcu sa nachádzala od spoločnej hranice týchto pozemkov vo vzdialenosti 0,6 m. Podľa schválenej projektovej dokumentácie - výkres Pôdorys prízemí a pôdorys podkrovia, sa na stene povoľovanej stavby priľahlej k spoločnej hranici nenachádzali okná obytných miestností (v tejto časti povoľovanej stavby sa nachádzali miestnosti skladu a garáže).

Zásadnou žalobnou námietkou, ktorá podľa žalobcu spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu, bola podľa názoru prvoinštančného súdu námietka týkajúca sa umiestnenia povoľovanej stavby od spoločnej hranice pozemkov žalobcu a účastníka pribratého do konania - stavebníka Q. S..

V rozhodnutí napadnutom odvolaním prvoinštančný súd zdôraznil, že prvoinštančný správny orgán ako aj žalovaný odôvodnili umiestnenie povoľovanej stavby ustanovením § 6 ods. 5 Vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej v texte len „citovaná vyhláška“). Toto ustanovenie rieši situácie, keď stavebný pozemok, na ktorom sa umiestňuje stavba, trpí takými obmedzeniami, ktoré neumožňujú aplikovať ustanovenie § 6 ods. 3 a § 6 ods. 4 citovanej vyhlášky pokiaľ ide o dodržanie v nich uvedených odstupových vzdialeností. V prípade aplikácie ustanovenia § 6 ods. 5 citovanej vyhlášky sa pri umiestnení povoľovanej stavby posudzuje splnenie požiadaviek na vzájomné vzdialenosti uvedené v § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky výlučne na podklade výpočtov a meraní. Rozsah potrebných meraní a výpočtov závisí predovšetkým od stanovísk príslušných dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré chránia verejné záujmy podľa osobitných predpisov, ale aj od námietok uplatnených účastníkmi konania. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby (stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy, vykonanie dôkazov potrebných pre rozhodnutie o námietkach účastníkov konania) určuje podľa prvoinštančného súdu stavebný úrad, pričom stavebný úrad je viazaný zákonnou povinnosťou presne a úplne zistiť skutkový stav veci.

Z projektovej dokumentácie povoľovanej stavby boli žalobcovi a účastníkovi pribratému do konania - Q. ako stavebníkovi podľa prvoinštančného súdu nesporné známe stiesnené územné podmienky, v ktorých sa povoľovalo umiestnenie stavby rodinného domu stavebníka, ako aj osadenie existujúcej stavby rodinného domu žalobcu od spoločnej hranice (šírka parcely č. 323/4 v k.ú. V. zapísanej na LV č. XXX je 22,09 m a vzdialenosť existujúcej stavby rodinného domu žalobcu od spoločnej hranice 0,6 m). Preto skutočnosť, že stavebný úrad vo svojom rozhodnutí takto podrobne nešpecifikoval stiesnené územné podmienky, podľa názoru prvoinštančného súdu nemá za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia

prvostupňového správneho orgánu.

V odôvodnení rozhodnutia napadnutom odvolaním prvoinštančný súd uviedol, že stavebný úrad sa vzhľadom na stiesnené územné podmienky v súlade s ustanovením § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky zaoberal predovšetkým otázkou, či vzájomné odstupy stavieb budú spĺňať požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie. Splnenie tejto požiadavky mal za preukázané výpočtami uvedenými vo vypracovanom svetelno-technickom posudku, ktorý zhotovil autorizovaný architekt. Žalobca v konaní nepredložil odlišné výpočty a merania, ktoré by preukazovali nesplnenie požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie, a to aj napriek tomu, že stavebný úrad mu na to dal dostatočný časový priestor. Potreba výpočtov a meraní, ktoré by preukázali splnenie ostatných požiadaviek na vzájomné vzdialenosti podľa § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky však podľa prvoinštančného súdu zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy chrániacich verejné záujmy a námietok účastníkov konania nevyplynula.

Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že žalobca v podanej žalobe namietal, že v správnom konaní neboli vykonané ďalšie dôkazy na splnenie ďalších požiadaviek, z ktorých konkretizoval iba požiadavku zachovania pohody bývania. Nesplnenie tejto požiadavky odôvodňoval iba vzájomnými odstupovými vzdialenosťami. Stavebný úrad ako prvoinštančný správny orgán sa touto námietkou v správnom konaní nemohol zaoberať, pretože nebola uplatnená. V tomto smere prvoinštančný súd poukázal na striktné vymedzenie koncentračnej zásady v územnom a stavebnom konaní, ktorá bola v rozhodovacej praxi súdov opakovane zvyrazňovaná.

Ako nedôvodnú zhodnotil prvoinštančný súd aj žalobnú námietku, podľa ktorej predmetná stavba rodinného domu už bola rozostavaná v čase vydania rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu, a preto stavebný úrad mal o nej konať podľa ustanovenia § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), (ďalej v texte len „stavebný zákon“). Tvrdenie o existencii už začatej stavby bez právoplatného stavebného povolenia neuviedol podľa prvoinštančného súdu žalobca do zápisnice z ústneho konania a miestneho šetrenia, v ďalších svojich podaniach adresovaných stavebnému úradu a ani v odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu. Žalobcom predložené fotografie spolu so žalobou bez uvedenia dátumu ich vyhotovenia toto tvrdenie nepotvrďujú, pretože z nich nie je zrejmé, kedy boli vyhotovené.

Rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu vydal a podpísal zástupca starostu obce V. pán T. S., ktorý bol podľa prvoinštančného súdu na tento právny úkon oprávnený v zmysle § 13b ods. 3 a 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Preto aj táto žalobná námietka nebola dôvodná.

Pretože žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, prvoinštančný súd žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol. O náhrade trov rozhodol podľa § 250k Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote proti Rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015, č.k. 6S 48/2015-46 odvolanie (ďalej v texte len „podané odvolanie“), v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte len „odvolací súd“) odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, rozhodnutie žalovaného zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že v čase vydania rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu sa stavba nachádzala v stave rozostavanosti. Táto skutočnosť mala byť stavebnému úradu dobre známa nielen z miestnej obhliadky. Stavba bola realizovaná priamo pred oknami stavebného úradu. K uvedenému pripojil žalobca fotografie ako dôkaz, ktoré podľa jeho tvrdenia vyhotovil až v štádiu prípravy žaloby, na preukázanie tejto skutočnosti predložil taktiež prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní 3. decembra 2015 čestné vyhlásenia, ktoré obsahujú vyhlásenia osôb, že stavba bola začatá a rozostavaná po základovú platňu už pred vydaním stavebného povolenia. Podľa žalobcu žiadala

jeho právna zástupkyňa prvoinštančný súd aj o výsluch osôb, ktoré čestné vyhlásenie podpísali. Prvoinštančný súd sa uvedeným podľa žalobcu nezaoberal, čestné vyhlásenia ako dôkazy vôbec nevyhodnotil, taktiež neuviedol, prečo navrhovaných svedkov nevyočul. Výkonanie navrhnutých dôkazov pritom podľa žalobcu jednoznačne smerovalo k zisteniu skutočnosti podstatnej pre rozhodnutie vo veci.

Podľa názoru žalobcu vyjadreného v podanom odvolaní prvoinštančný súd taktiež nesprávne interpretoval § 36 ods. 1 a 2 stavebného zákona, keď pri vyhodnocovaní námietky o existencii už začatej stavby poukázal na koncentračnú zásadu v stavebnom konaní. Žalobca mal v podanom odvolaní za to, že skutočnosť, že stavebník vedome ignoruje stavebný zákon, umiestni stavbu na pozemku a začne stavať už pred jej povolením, dokonca s vedomím stavebného úradu, má za následok nezákonnosť stavebného povolenia bez ohľadu na námietku účastníka konania. Pri uplatnení koncentračnej zásady by v danom prípade mohlo podľa žalobcu dôjsť k situácii, že stavebník začne stavať stavbu v období od uplynutia lehoty na podanie námietok do právoplatného rozhodnutia o povolení stavby. Podľa žalobcu by bolo možné len ťažko konštatovať, že takáto stavba je legálna, pričom nielen ako účastník konania, ale aj ako občan, žalobca legitímne očakával, že zo strany orgánu verejnej moci bude vydané zákonné a spravodlivé rozhodnutie, v súlade s právom na spravodlivý proces.

Prvoinštančný súd sa podľa tvrdenia žalobcu s námietkou porušenia § 39a stavebného zákona nezaoberal, v odôvodnení rozhodnutia napadnutého odvolaním len citoval znenie zákona a nezdôvodnil, prečo rozhodnutie v spojenom územnom a stavebnom konaní nemusí obsahovať v danom prípade grafickú prílohu s vyznačením umiestnenia stavby.

Žalobca ďalej uviedol, že prvoinštančný súd vyslovil právny názor, podľa ktorého stiesnenosť pomerov na stavebnom pozemku v zmysle § 6 ods. 4 citovanej vyhlášky vyplýva priamo z projektovej dokumentácie, preto ju nie je potrebné v rozhodnutí správneho orgánu špecifikovať. S týmto výkladom žalobca nesúhlasil.

III.

K podanému odvolaniu sa vyjadril listom z 11. februára 2016 žalovaný a uviedol, že po preštudovaní obsahu podaného odvolania má za to, že prvoinštančný súd rozhodol správne, keď zamietol žalobu žalobcu a navrhol odvolaciemu súdu, aby bol po preskúmaní odvolania Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015, č.k. 6S 48/2015-46 potvrdený. Podľa tvrdenia žalovaného podané odvolanie totiž neobsahuje žiadne nové právne argumenty, ktoré by odôvodňovali zmenu právneho názoru súdnych orgánov.

Podľa žalovaného žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že v čase vydania stavebného povolenia prvoinštančným správnym orgánom bola povoľovaná stavba už v stave rozostavanosti. Svoje tvrdenie však opiera len o fotodokumentáciu vyhotovenú až v čase prípravy žaloby a o čestné vyhlásenia nim navrhnutých svedkov. Z uvedenej fotodokumentácie nie je podľa názoru žalovaného však nepreukázateľné či skutočne v čase vydania rozhodnutia stavebným úradom stavebník už začal stavbu uskutočňovať. Ak k začatiu stavebných prác v uvedenom čase skutočne došlo, žalovanému nie je jasné, prečo takáto skutočnosť nebola zo strany žalobcu namietaná napríklad v obsahu písomnosti označenej ako sťažnosť, či v odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného správneho orgánu. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej zdôraznil, že pokiaľ z obsahu spisového materiálu vzťahujúceho sa na konanie stavebného úradu ako prvoinštančného správneho orgánu nevyplýva pochybnosť o stave na mieste, je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania vykonávať v rámci každého odvolacieho konania miestnu ohliadku.

Ako vyplýva z predloženého spisového materiálu prvoinštančného správneho orgánu, je podľa slov žalovaného nálezite preukázané, že žalobcovi bolo začatie spojeného územného a stavebného konania riadne oznámené a dotknuté orgány ako aj žalobca ako účastník konania mali možnosť uplatniť prípadné námietky a predložiť stanoviská v zmysle koncentračnej zásady, účelom ktorej je stanoviť limity

stavebného konania s cieľom zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by v konečnom dôsledku bránili akejkolvek stavebnej činnosti. Keďže stavebník zabezpečil všetky podklady potrebné pre vydanie rozhodnutia, súčasťou ktorých bol aj vypracovaný svetelno-technický posudok stavby zhotovený za účelom zhodnotenia podmienok zmeny denného osvetlenia a preslenia vplyvom navrhovanej stavby, ktorého výsledky sú v rámci povolených noriem, avšak žalobca podľa tvrdenia žalovaného aj keď trval na svojich požiadavkách týkajúcich sa umiestnenia stavby stavebníka ani po výzve stavebného úradu a upozornení na prípadné následky nepredložil na podporu svojich tvrdení žiadny vlastný dôkaz, neuniesol dôkazné bremeno, a preto stavebný úrad rozhodol tak, že navrhovanú stavbu riadne povolil. V tejto súvislosti ďalej žalovaný poukázal na zásadu bdelým patria práva. Žalovaný nespochybnil právo žalobcu uplatniť námietky a pripomienky v stavebnom konaní, avšak on sám sa svojim nekonaním dostal do nepriaznivej situácie. V nadväznosti na vyššie uvedené je preto nutné v tomto konkrétnom prípade rozlišovať medzi možnosťou uplatnenia námietok a pripomienok k navrhovanej stavbe do skončenia ústneho konania spojeného s miestnym zisťovaním v zmysle uvedenej koncentračnej zásady a situáciou kedy stavebník začne realizovať stavbu po uskutočnenom ústnom konaní spojeného s miestnym zisťovaním, ale ešte pred vydaním právoplatného stavebného povolenia, na základe čoho má stavebný úrad povinnosť začať konať podľa § 88a stavebného zákona o dodatočnom povolení stavby z vlastného podnetu, a to bez ohľadu na to, kedy by na túto skutočnosť ešte v čase pred vydaním právoplatného stavebného povolenia bolo poukázané. Vzhľadom na to, že stavebník disponuje právoplatným stavebným povolením, ktoré ho legitimovalo začať s uskutočňovaním stavby a nebolo preukázané, že tak začal ešte pred nadobudnutím právoplatnosti stavebného povolenia, považuje žalovaný túto námietku žalobcu za neopodstatnenú.

IV.

K podanému odvolaniu sa ďalej vyjadril listom z 12. februára 2016 účastník pribratý do konania s tým, že dôvody podaného odvolania, ktoré uvádza žalobca považoval za neopodstatnené. Odvolaním napadnuté rozhodnutie je podľa jeho slov objektívne a odôvodnené, jeho dôvody sú presvedčivé, dostatočne zrozumiteľné a vychádzajú z preukázateľného a správne zisteného skutkového a právneho stavu. Prvoinštančný súd sa podľa účastníka pribratého do konania v celom rozsahu vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu.

K odvolacím argumentom žalobcu ďalej účastník pribratý do konania uviedol, že sa s týmito v celej miere už vysporiadal prvoinštančný súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí, ktoré fundovane odôvodnil. V podanom odvolaní žalobca nesprávne podľa účastníka pribratého do konania poukazoval, že v čase vydania stavebného povolenia sa stavba nachádzala v stave rozostavanosti.

Žalobca podľa tvrdenia účastníka pribratého do konania opomenul skutočnosť, že predvolať svedkov a predložiť ich svedecké výpovede až na pojednávaní vedenom prvoinštančným súdom je porušením koncentračnej zásady správneho konania, ktorá doktrinálne korešponduje so zásadou hospodárnosti správneho konania. Žalobca mal teda dostatok času na namietanie tejto skutočnosti v prvoinštančnom aj v odvolacom správnom konaní, čo však podľa názoru účastníka pribratého do konania opomenul.

Pribratý účastník do konania vo svojom vyjadrení ďalej poukázal na to, že žalobca v prvoinštančnom aj v odvolacom správnom konaní, nie že neuniesol dôkazné bremeno v jeho tvrdeniach, že stavba bola v čase vydania stavebného povolenia v stave rozostavanosti, ale počas celého správneho konania prvoinštančného aj odvolacieho správneho orgánu túto skutočnosť vôbec nenamietal. Žalobca mal teda dostatok času v priebehu správneho konania pred orgánom verejnej správy na uplatnenie svojich námietok a to, že opomenul svoju bdelosť pri domáhaní sa jeho subjektívneho práva svojou pasivitou a nečinnosťou, je na jeho škodu.

Žalobca ďalej podľa účastníka pribratého do konania nesprávne poukázal na rozhodnutie označené ako „R 96/2004“. Tento judikát podľa názoru účastníka pribratého do konania nemôže byť na daný prípad právne záväzný, pretože rieši úplne iný typ procesnoprávneho vzťahu verejného práva a to

zrozumiteľnosť rozhodnutia vo forme správneho aktu adresovaného účastníkom konania, ktorým sa im ukladá konkrétna povinnosť v správnom konaní, čo sa v predmetnej kauze nestalo. Žalobcovi správny orgán neuložil v priebehu správneho konania žiadnu povinnosť, aby niečo vykonal, niečo strpel, alebo sa niečoho zdržal.

V.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnutý Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015, č. k. 6S 48/2015-46, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu podľa § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa prvoinštančný súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu odvolací súd zdôrazňuje, že podstatou súdneho prieskumu odvolaním napadnutého rozhodnutia ako aj žaloby, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Odvolačný súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvoinštančného súdu, odvolací súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich ďalších informácií a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom preskúvacieho súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, ktorým prvoinštančný správny orgán rozhodol o povolení stavby.

Žalobca v odvolaní podanom proti rozhodnutiu krajského súdu namietal, že v čase vydania rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu sa už stavba nachádzala v stave rozostavanosti. Táto skutočnosť mala byť stavebnému úradu dobre známa nielen z miestnej obhliadky, pričom stavba bola realizovaná priamo pred oknami stavebného úradu. K uvedenému pripojil žalobca fotografie ako dôkaz, ktoré podľa jeho tvrdenia vyhotovil až v štádiu prípravy žaloby. Uvedenú námietku žalobca uplatnil aj v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu sa prvoinštančný súd s touto námietkou zaoberal a riadne sa s ňou vysporiadal v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zdôrazňuje, že táto námietka žalobcom nebola v správnom konaní uvedená ani v Zázname z miestneho šetrenia z 11. augusta 2014, ani v Zápisnici z miestneho šetrenia z 9. októbra 2014, a ani v Zápisnici z miestneho šetrenia z 12. decembra 2014. Rovnako nebolo možné v súlade s koncentračnou zásadou na túto námietku prihliadať, keďže uvedená námietka nebola vznesená ani v iných podaniach žalobcu v správnom konaní. Súd preskúmava v správnom súdnictve právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, nenahrádza konanie správneho orgánu, a môže preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu len v rozsahu námietok účastníkov správneho konania uplatnených v správnom konaní (pozri aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2012, sp.zn 1Sžr 85/2011). Naviac, nejedná sa o takú námietku, na ktorú by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti, bez toho, aby sa s ňou vysporiadali v konaní správne orgány. Uvedenú odvoláciu námietku preto odvolací súd nemôže považovať za dôvodnú.

Žalobca ďalej v podanom odvolaní tvrdil, že na preukázanie toho, že stavba sa nachádzala v stave rozostavanosti predložil žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní 3. decembra 2015 čestné vyhlásenia (č.l. 39 a 40), ktoré obsahujú vyhlásenia osôb, že stavba bola začatá a rozostavaná po základovú platňu už pred vydaním stavebného povolenia. Podľa žalobcu žiadala jeho právna zástupkyňa prvoinštančný súd aj o výsluch osôb, ktoré čestné vyhlásenie podpísali. Prvoinštančný súd sa uvedeným podľa žalobcu nezaoberal, čestné vyhlásenia ako dôkazy vôbec nevyhodnotil, taktiež neuviedol, prečo navrhovaných svedkov nevypočul. Výkonanie navrhnutých dôkazov pritom podľa žalobcu jednoznačne smerovalo k zisteniu skutočností podstatnej pre rozhodnutie vo veci.

Vo vzťahu k uvedenej námietke dáva odvolací súd žalobcovi do pozornosti svoju ustálenú judikatúru (napríklad rozhodnutia vo veciach 5Sžf 11/2007, 1Sžso 13/2010, 1Sžso 33/2010), v zmysle ktorej odvolací súd vo svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov konania na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný princíp (§ 250i ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku) prieskumu napadnutých správnych rozhodnutí, to znamená, že prvoinštančný súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového

stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Účastníci súdneho prieskumu preto nemôžu prirodzene očakávať, že súd vyhovie ich požiadavke na vykonanie dôkazov v konaní súdneho prieskumu. V prejednávanej veci mal však prvoinštančný súd skutkový stav za riadne zistený správnym orgánom. Ani túto odvolaciu námietku nemožno považovať za dôvodnú.

Žalobca v odvolacom súdnom konaní ďalej uplatnil námietku porušenia § 39a stavebného zákona, keďže prvoinštančný súd sa ňou podľa žalobcu nezaoberal, ale len citoval znenie zákona a nezdôvodnil, prečo rozhodnutie v spojenom územnom a stavebnom konaní nemusí obsahovať v danom prípade grafickú prílohu s vyznačením umiestnenia stavby. Na uvedenú žalobnú námietku však podľa názoru odvolacieho súdu už náležite reagoval prvoinštančný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, keď konštatoval, že podľa podmienky č. 3 rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu schválená projektová dokumentácia je súčasťou tohto rozhodnutia. Umiestnenie stavby nesporne vyplýva z už uvedeného výkresu Situácia - osadzovania, ktorý je súčasťou projektovej dokumentácie a je opatrený odtlačkom úradnej pečiatky Obce V. (prvoinštančného správneho orgánu). Ustanovenie § 39a ods. 1 druhá veta stavebného zákona prvoinštančný správny orgán preto vo svojom rozhodnutí podľa názoru prvoinštančného súdu týmto rešpektoval. Ani túto odvolaciu námietku preto odvolací súd nemôže považovať za dôvodnú.

Žalobca ďalej v podanom odvolaní namietal, že stavebný úrad mal vo svojom rozhodnutí špecifikovať stiesnenosť pomerov na stavebnom pozemku v zmysle § 6 ods. 4 citovanej vyhlášky. Nestotožnil sa ani s názorom prvoinštančného súdu, ktorý sa už touto námietkou, uplatnenou aj v podanej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného, zaoberal a vyslovil názor, že stiesnenosť pomerov na stavebnom pozemku vyplývala z projektovej dokumentácie a bola účastníkom konania nesporne známa. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu a poukazuje aj na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. septembra 2013, sp.zn. 2Sžp 27/2012. Tak ako konštatoval prvoinštančný súd vzdialenosti umiestňovanej a povoľovanej stavby od hranice pozemku vo vlastníctve žalobcu a rodinného domu žalobcu boli účastníkom správneho konania ako aj správneho orgánu známe a nesporné. Aplikujúc ustanovenie § 6 citovanej vyhlášky, určenie potreby meraní a výpočtov závisí najmä od stanovísk príslušných dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré chránia verejné záujmy v zmysle osobitných predpisov. Dotknuté orgány sa v danej veci k umiestneniu stavby vyjadrili pozitívne. K Vyjadreniu Okresného Hasičského a záchranného zboru v Rožňave zo 4. mája 2015 vo veci podnetu na prešetrovanie vhodnosti umiestnenia novostavby podaného žalobcom zo 4. mája 2015 bol vypracovaný Dodatok k riešeniu protipožiarnej bezpečnosti objektu Ing. T. K., ktorý posúdil odstupové vzdialenosti z požiaro-bezpečnostného hľadiska aj vo vzťahu k už existujúcej stavbe za dostatočné a uložil stavebníkovi ďalšie povinnosti vo vzťahu k novostavbe. Nebolo preto potrebné vykonať, a ani odvolací súd potrebu zisťovania konkrétnych skutočností (výpočtov a meraní podľa § 6 citovanej vyhlášky) nevzhliadol za potrebnú, pre riadne zistenie skutkového stavu veci a zabezpečenie podkladov pre vydanie rozhodnutia. Ani túto odvolaciu námietku preto odvolací súd nemôže považovať za dôvodnú.

Vo vzťahu k námietke nesprávnej interpretácie § 36 stavebného zákona a uplatňovaniu koncentračnej zásady v spojenom územnom a stavebnom konaní odvolací súd dodáva, že aplikáciou koncentračnej zásady sa už viackrát zaoberal odvolací súd a mimo iného aj publikoval v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 105/2012 Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2011, sp.zn. 6Sžp 1/2011, podľa ktorého v stavebnom konaní, obdobne ako v územnom konaní, platí koncentračná zásada, to znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada a stanoviská dotknutých orgánov, na ktoré sa nevyjadrili, sa považujú za kladné; stavebný úrad však musí zainteresované subjekty na túto skutočnosť písomne upozorniť a jednoznačne určiť lehotu na uplatnenie ich pripomienok a námietok.

Odvolací súd ďalej poukázal na to, že koncentračná zásada je vyjadrením zásady vigilantius iura scripta sunt a jej účelom je racionalizácia stavebného konania, v ktorom je stavebný úrad povinný vysporiadať sa s množstvom námietok vznesených účastníkmi konania, ktorých môže byť napríklad pri líniových stavbách i niekoľko sto, a ak by zákon časovo neobmedzil možnosť uplatňovania námietok, znemožnil

by tým de facto stavebnému úradu vydanie rozhodnutia vo veci, keďže tento by sa musel zaoberať dokazovaním a neustálym odôvodňovaním námietok, ktoré by si účastníci uplatňovali kedykoľvek v priebehu celého správneho konania.

Odvolací súd preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých prvoinštančný súd zamietol jeho žalobu. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom správneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného s tým, že prvoinštančný súd dostatočne podrobne a náležite zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené. Preto ak prvoinštančný súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch inštancií a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nevyhovel podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 201, č.k. 6S 48/2015-46, ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku potvrdil.

VI.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a contrario a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému a účastníkovi pribratému do konania zákon priznanie náhrady trov konania v správnom súdnictve neumožňuje.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolací súd v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.